

sig domme afsagt i andre konventionsstater, selv om sådanne domme ikke kan tillægges samme præjudikatsvirkning som en indenlandsk dom.

En tilsvarende bestemmelse findes i art. 7, stk. 1, i den af De Forenede Nationer udarbejdede konvention af 11. april 1980 om internationale løsøre køb.

Til konventionens art. 19, stk. 1

Der henvises til bemærkningerne til art. 1, stk. 1, og til lovforslagets § 2 med bemærkninger.

Til § 1, stk. 2

Ifølge konventionens art. 1, stk. 3, finder konventionen ikke anvendelse på forsikringsaftaler, som dækker risici beliggende i EF. Denne undtagelse gælder dog ikke for aftaler om genforsikring, jfr. art. 1, stk. 4. Konventionen omfatter således forsikringsaftaler, som dækker risici beliggende uden for EF, samt alle genforsikringsaftaler.

Baggrunden for undtagelsen i art. 1, stk. 3, er, at der foreligger et forslag til EF-direktiv – »2. skadesforsikringsdirektiv« – som har til formål at sikre den fri udveksling af tjenesteydelser på forsikringsområdet, og som bl.a. indeholder lovvalgsregler for forsikringsaftaler inden for det område, der dækkes af direktivet, hvilket som udgangspunkt vil sige tilfælde, hvor risikoen er beliggende inden for EF. Ved udarbejdelsen af konventionen valgte man derfor at afvente forhandlingerne omkring 2. skadesforsikringsdirektiv.

Det har imidlertid vist sig at være meget vanskeligt at opnå enighed om indholdet af dette direktiv, herunder specielt om lovvalgsreglernes udformning. Det er derfor uvist, hvornår direktivet vil kunne træde i kraft, og om det vil komme til at indeholde lovvalgsregler. Fra dansk side har man – såvel ved udarbejdelsen af konventionen som under forhandlingerne om 2. skadesforsikringsdirektiv – givet udtryk for, at man anser konventionens regler for tilfredsstillende også for så vidt angår forsikringsaftaler, som dækker risici beliggende inden for EF. På denne baggrund forekommer det rigtigst at gennemføre konventionen i Danmark uden at gøre brug af undtagelsen i art. 1, stk. 3, således at konventionens regler indtil videre skal anvendes på alle forsikringsaftaler. Herved undgår man også at pålægge domstolene den undertiden vanskelige opgave, det ville være at afgøre, om risikoen skal anses for beliggende i eller uden for EF, jfr. art. 1, stk. 3, 2. pkt.

Såfremt man senere vedtager et forsikringsdirektiv indeholdende lovvalgsregler, der afviger fra konventionens, vil disse regler, når direktivet er gennemført i Danmark, gå forud for konventionens bestemmelser, jfr. lovforslagets § 1, stk. 3.

Forsikringsaftaler, som udelukkende eller hovedsagelig dækker en ikke-erhvervsmæssig risiko, og som er indgået under de i art. 5, stk. 2, nævnte omstændigheder, vil være omfattet af særreglerne i art. 5 om forbrugerftaler. Dette indebærer, at forsikringsaftalen i mangel af en lovvalgsaftale vil være underkastet loven i det land, hvor forbrugeren har sin bopæl, og at ufravigelige regler i denne lov ikke kan fraviges til skade for forbrugeren gennem en lovvalgsaftale, jfr. nærmere i bemærkningerne til art. 5. Hvis risikoen udelukkende er beliggende i et andet land end det, hvor forbrugeren har sin bopæl, hvilket eksempelvis vil være tilfældet ved forsikring af en fast ejendom beliggende i et andet land, må det dog antages, at man vil være uden for art. 5's anvendelsesområde, jfr. art. 5, stk. 4, litra b.

For forsikringsaftaler, som ikke er omfattet af særreglerne i art. 5, vil der i mangel af en lovvalgsaftale gælde en formodning for anvendelse af loven i det land, hvor forsikringsselskabet har sit forretningssted, jfr. art. 4, stk. 2. Parterne vil i disse tilfælde som udgangspunkt frit kunne indgå en lovvalgsaftale, jfr. art. 3, men friheden hertil vil eventuelt kunne begrænses i medfør af art. 7, jfr. bemærkningerne til denne bestemmelse. Det kan ikke udelukkes, at de ufravigelige regler i den danske forsikringsaftalelov i et vist omfang må anses for internationalt præceptive også uden for det område, der dækkes af særreglerne i art. 5.

Det bemærkes, at reglen i § 215 i lov om forsikringsvirksomhed, hvorefter udenlandske forsikringsselskaber, som driver forsikringsvirksomhed her i landet, skal være underkastet dansk ret i retsforhold, som opstår i anledning af virksomheden her i landet, ikke er en lovvalgsregel, men en regel om, at selskabet i de nævnte forhold har pligt til at være undergivet dansk ret, herunder dansk internationalt privatret.

Til § 1, stk. 3

I følge § 1, stk. 3, viger konventionens lovvalgsregler for alle særlige lovvalgsregler, som er eller senere bliver fastsat i andre retsforordninger. Med »særlige lovvalgsregler« sigtes i første række til lovvalgsregler for specielle kontraktstyper, men der vil også kunne være tale om lovvalgsregler vedrørende specielle retsspørgsmål inden for kontrakt-